

L'ANC de Vic obre "Signa un vot" amb l'estrena de seu

Vic L'Assemblea.cat de Vic ha activat la campanya "Signa un vot" per la independència, fent ús del dret de petició per reclamar la consulta sobiranista no més tard del 31 de maig de 2014. Per a la campanya, que reclama federaris per supervisar el procés, l'ANC ha habilitat la nova seu de la rambla dels Montcada, 2, oberta de dimarts a divendres. També mantindrà els punts del mercat de dissabte a la Plaça i diumenge al passeig de la Generalitat.

Els grups de resistència, al Fòrum de Debats

Vic L'advocat Mateu Seguí, l'activista de l'època i ara gastrònom Pep Palau o el periodista i també exactivista David Castillo seran alguns dels participants a la tertúlia-presentació del llibre *Grups autònoms. Una crònica armada de la transacció democràtica*, organitzada per a aquest divendres pel Fòrum de Debats de Vic. Es farà un repàs als grups de resistència armada o radical catalans dels anys setanta. Serà a les 9 del vespre, al Cafè de l'Orfeo.

Elisenda Paluzie i Uriel Beltran, aquest dissabte a Vic

Vic Els economistes Elisenda Paluzie i Uriel Bertran, professors de la UB, oferiran una xerrada aquest dissabte al local de Solidaritat per la Independència (SI) de Vic, a la plaça de la Sardana. Serà a les 7 de la tarda, i servirà per presentar la campanya "Referèndum sí o sí" i amb la pregunta "Catalunya Estat independent?". Paluzie és membre del col·lectiu Sobirania i Progrés i Beltran, secretari general de SI.

Jordi Molas, al mig, amb els artífexs del documental: Dani Colmena, Jep Jaumira, Ignasi Puig i Germen Coll

Una lliçó de vida

'Els anys guanyats', que s'estrena diumenge a L'Atlàntida, narra el dia a dia de Jordi Molas quan es compleixen 20 anys de la lesió que el va deixar tetraplègic

Vic

A.D. L'Atlàntida de Vic acull aquest diumenge a les 7 del vespre l'estrena d'*Els anys guanyats*, un documental sobre la vida de Jordi Molas, un veí de Gurb que fa 20 anys va patir una greu lesió medul·lar mentre disputava un partit de rugbi amb Els Crancs de Vic. La gravetat de la lesió, que el va deixar prostrat en una cadira de rodes, va fer que aleshores els metges li auguessin una vida molt poc autònoma. Aquestes prediccions i la seva aparent fragilitat física no han estat obstacle perquè, durant les dues últimes dècades, hagi estat capaç de superar un repte rere l'altre: ha culminat la diplomatura de Magisteri, ha continuat fent esport, ha tornat a conduir i ha mantingut una intensa activitat social. O, el que és

el mateix, ha aconseguit fer una vida el màxim de normalitzada possible.

"El que ens atreu no és explicar què li ha passat, sinó com ho viu", subratlla Ignasi Puig, director del documental. Aquest treball ha estat possible gràcies a la participació de Germen Coll (rodatge i postproducció), Dani Colmena (guió) i Jaumira & Vilaró (gràfica). El documental narra el dia a dia de la vida de Molas, que exerceix de professor col·laborador a la UVic, és coordinador del voluntariat de l'Associació Sant Tomàs i un conferenciant habitual de l'Institut Guttmann. Entre 2001 i 2010 va treballar de tècnic a l'Associació de Disminuïts Físics d'Osona.

Tot i que defuig la imatge d'heroi, a ningú se li escapa que la seva és una història d'èxit. La d'algú que ha plantat cara al destí. La seva

mare, Conxita Castells, recorda que, després de l'accident, era ell qui la consolava:

"Mare, no vull que ploris", li deia. Una mostra de tenacitat que, segurament, l'ha ajudat a trencar barreres, i no només físiques, sinó també mentals. Tot i això, Molas no vol medalles. "Si jo he pogut continuar la meua vida ha estat gràcies a la família i als amics", explica amb un punt d'emoció. Aquesta gratitud volia expressar-la amb motiu del seu 40è aniversari, moment en què es compleixen 20 anys de l'infortunat accident, i per això va accedir que es fes el documental: "Serà la manera de poder donar les gràcies a totes les persones que m'estimen i que al llarg d'aquests anys m'han ajudat". Els promotors de la iniciativa, vista l'expectació que s'ha generat, preveuen una segona projecció en una data per determinar.

L'EIXAVUIRO

L'amistat

Agustí Danés

L'estrena d'*Els anys guanyats* no deixarà indiferent ningú. No és la història d'una desgràcia,

sinó d'una vida. I és així per la personalitat del protagonista, Jordi Molas, que fa dues dècades va quedar tetraplègic per culpa d'una infortunada lesió. El documental recull testimonis diversos, entre els quals hi ha el de la seva mare, Conxita Castells. Explica que, just després de la lesió, ella l'anava a veure i, com si fos el món al revés, era en Jordi qui l'havia de consolar. Sens dubte un exemple de valentia, virtut sense la qual no hauria estat capaç d'afrontar, i superar, mil i una adversitats. Ell diu que sol no ho hauria pogut aconseguir i n'atribueix el mèrit al compromís de la família i als amics. La família, és lògic: els seus pares ho seran sempre. La referència als amics, en canvi, la trobo més sorprenent. L'amistat és un concepte evanescent. I els amics van i vénen. En el seu cas, però, expliquen que no. Que ha sabut conservar els de tota la vida. Per això, el director del documental, Ignasi Puig, parla d'amistats incondicionals. Avalo la definició amb un record íntim, i potser injust, perquè dir només un nom significa silenciar tots els altres. Però quan passàvem les nits en vetlla a Keeper, en Jordi Molas, a qui només conec d'hola i adéu, també hi era; un seu amic empenyia la cadira. El dia de la presentació del documental vaig reconèixer aquell amic: l'Abel Capdevila. El mateix que, fa 20 anys, ja empenyia la cadira a Keeper. Per treure's el barret.

GRAN RECAPTE

Volem donar
una bona notícia

Participa 29 i 30 de novembre
a mercats i supermercats
granrecapte.com

Agnès Marquès i Carles Francino